

Darko Ranković

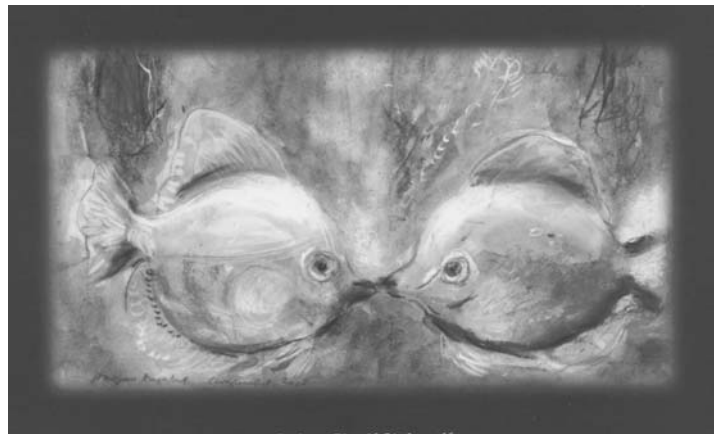
**TATJANA PIROVIĆ–STEFANOVIĆ – Izložba akvarela
"SNOVI POTONULOG SVETA"**

Muzej Jugoslovenske Kinoteke, 8–18. decembar 2006.

U slikarskom opusu Tatjane Pirović–Stefanović samostalne izložbe su dosledno najvažniji način komunikacije umetnika u javnosti. Ona je uspostavila praksom svoj prepoznatljiv koncept koji podrazumeva pre svega stanje duševne spremnosti i dostizanje kritične "mase" osećajne privrženosti spontano ili planski odabranom lajt–motivu čija energija se pretvara u dinamiku stvarnog ili imaginarnog putovanja i nastajanja serije radova koja će nositi svežinu impresija i ekspresija likovnog putopisa.

Na ovoj izložbi koja se dešava u toku Međunarodnog festivala podvodnog filma taj put ili Put protiče iz prizora u prizor u primordijalnom elementu vode (vode krštenja) sveprožimajućem i svepovezujućem, u kome se sve rađa i sve nestaje, tone u zaborav kolektivnog pamćenja. Planetarne vode sinonimi su za vodoravnost kojom se uspostavlja apstraktna horizontala duše sveta nad kojom deluje vertikala sunčevog vetra i gravitacije da se ukrste u tački nedogleda.

Svi formati na ovoj izložbi bez izuzetka su vertikalni (uprkos

Tatjana Pirović Stefanović, Iz ciklusa "Snovi potonulog sveta", komb. tehnika, 2006.

praksi marina–formata koji je skoro obavezan za temu mora i voda) kao prozori gotske katedrale koja se ogleda u vodi. To nije slučajno jer život okeana, mora, reka i jezera pulsira ritmovima koje meri i pamti vertikala povlačenja i nadolaženja, plime i oseke. U tim koordinatama duševnog i duhovnog, morska stvorenja, potonula bića, stvari, gradovi, tajanstvena božanstva predaka činioci su drame koja je viđena i iskazana likovnim načinom boje, jednog nikad dovoljno ispitanog sveta, preobražavaju se i uobličuju kao u snovima, u okruženju čarobnih i zlokobnih dubina, ponora; u večnom nemuštom lelujanju vrtova dna.